

Arrest

nr. 238 052 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Franse Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2020 waaruit blijkt dat de partijen op een latere datum worden opgeroepen.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 november 2018 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 november 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 december 2018.

1.3. Op 19 december 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 215 224 van 16 januari 2019. Op 22 januari 2019 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot verder onderzoek (grens) genomen. Verzoeker werd opnieuw gehoord op 29 maart 2019.

1.4. Op 28 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in de wijk Al Nasser, Gaza stad, te Gaza op 1 januari 1977. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim.

U heeft uw gehele leven in hetzelfde gebouw in de Al Nasser wijk te Gaza-stad gewoond. Tot een jaar voor uw huwelijk woonde u bij uw familie op de eerste verdieping van het gebouw. Hierna bouwde u zelf een appartement, met het geld van de erfenis van uw vader, op de derde verdieping van dat gebouw.

In april 2000 bent u gehuwd met H.(...) B.(...) (geboren op 15 april 1986 te Saoedi Arabië). Samen hebben jullie vier kinderen: M.(...) (geboren op 12 mei 2003), A.(...) (geboren op 31 oktober 2005), A.(...) (geboren op 11 november 2007) en D.(...) (geboren op 7 februari 2010). Zij verblijven op heden in uw appartement, dat nog steeds in uw eigendom is. Uw beide ouders zijn overleden, uw vader stierf toen u vijf jaar oud was, uw moeder ongeveer drie jaar geleden. Uw oudste broer A.(...) stierf in 2006, hij werd vermoord door een lid van een terroristische groepering. Hij stierf naar aanleiding van het feit dat hij, als automecanicien, één van de auto's van de groepering niet wenste te herstellen. Naar aanleiding hiervan hebben u en uw familie geen verdere problemen gekend. Daarnaast verblijven uw drie andere broers op heden in hetzelfde gebouw waar u verbleef, en verblijft uw zus op heden in een andere wijk in Gaza met haar gezin.

U bent tot het zesde middelbaar naar school geweest. Vervolgens heeft u steeds in de horeca gewerkt. U oefende verschillende functies uit, zoals ober en hoteldirecteur. In de periode 2005-2006 werd u zelfstandige. In 2013 besloot u een restaurant te openen. U huurde dit restaurant van de gemeente. Tijdens de oorlog van 2014 werd dit restaurant aangevallen. U heeft dit vervolgens terug verbouwd en bleef actief als chef kok tot kort voor uw vertrek.

In het verleden heeft u Gaza een aantal keer verlaten. In 1995 of 1996 ging u voor een jaar naar Griekenland om werk te zoeken, in 2000 ging u voor een opleiding naar Turkije, in 2006 ging u voor een vijftiental dagen naar Egypte op vakantie, in 2010 of 2011 ging u voor de Umrah (bedevaart) naar Saoedi Arabië. Ook ging u verschillende keren naar Ramallah in verband met uw werk, de laatste keer was in 2017.

Na de oorlog van 2014 kende u problemen met Hamas. Eén van hen is A.(...) A.(...) W.(...), een persoon die raketten afvuurde dichtbij de plaats waar u verbleef. U werd door leden van Hamas benaderd omdat ze zich in uw restaurant wilden vestigen, alsook kwam u met hen in aanraking omwille van het afvuren van de raketten. Hierdoor werd u in mei 2017 een week lang vastgehouden door hen. Daarnaast kwam u met hen in aanraking wanneer u door een instorting van uw restaurant, een militaire tunnel ontdekte onder uw restaurant. Deze instorting vond plaats in maart 2016. U werd door Hamas benaderd met de vraag wat u gezien had en u werd het zwijgen opgelegd. Begin januari 2018 werd u voor één dag ontvoerd door Hamas, u werd de volgende ochtend wakker voor het ziekenhuis van Al Shifa. Eén van de ontvoerders was een bekende voor u, A.(...) A.(...) W.(...). Twee tot drie dagen na de ontvoering ontving u een oproepingsbrief, u ging zich aanmelden. U werd beschuldigd van verraad omdat u hen niet de toelating gaf om uw restaurant te gebruiken, omdat u niet met hen wenste samen te werken. U werd gedurende drie uur vastgehouden. Na uw vrijlating verbleef u enkele dagen bij uw tante.

Op 6 juni 2018 heeft u Gaza via Rafah definitief verlaten door een illegale overeenkomst. U kende hierdoor geen problemen noch aan de Palestijnse kant, noch aan de Egyptische kant. Op 22 mei 2018 had u tevens gepoogd Gaza te verlaten, maar deze poging was niet succesvol. Van Egypte ging u naar Turkije, legaal met uw paspoort.

Vervolgens ging u via Turkije naar Griekenland en Roemenië. Op 18 november 2018 kwam u met een vlucht vanuit Roemenië aan op Belgisch grondgebied. Aangezien u geen geldig visum had voor binnenkomst, werd u in detentie gehouden aan de grens. Op 18 november 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 december 2018 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing werd door u en uw advocaat beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), het verzoekschrift werd op 2 januari 2019 ingediend. Op 16 januari 2019 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS (arrest 215224). Op 23 januari 2019 nam het CGVS een beslissing tot verder onderzoek. Op 13 maart 2019 werd u in vrijheid gesteld wegens het einde van de termijn van vasthouding. Op 29 maart 2019 wordt u nogmaals gehoord door het CGVS.

U geeft aan dat uw broers vertelden dat ze na uw vertrek dikwijls werden aangesproken over waar u was. Ze konden een document bemachtigen waarin stond dat u op 6 juni 2018 Gaza had verlaten. Door dit document werden ze minder benaderd. Ongeveer een maand geleden deden Hamasleden een huiszoeking, ze hadden informatie gekregen dat u thuis was.

U vreest bij terugkeer gearresteerd of vermoord te worden door Hamas, ongeacht welke reden. U heeft bovendien een persoonlijke vrees ten aanzien van A.(...) A.(...) W.(...), hij maakte een gebaar naar u dat hij u zou vermoorden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele paspoort, uw originele identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw dochter, een kopie van de geboorteakten van u en uw gezin, een kopie van de overlijdensakte van uw ouders en geboorteakte van uw moeder, een foto van uw broer A.(...) die vermoord werd, foto's van de schade aan uw appartement door de oorlog van 2014, kopies van schadeattesten van de schade aan uw restaurant, kopie van het huurcontract van uw restaurant (1/10/2016-30/9/2017), kopies medische verslagen (12/2/17 en 28/1/2018), oproepingsbrief van Hamas (8/1/2018, aanmelding 10/1/18), kopie van document waarop staat dat u Gaza verlaten heeft op 6 juni 2018, kopie van waarschuwing van de interne veiligheidsdienst, kopie van document verbod op openbare plaatsen (10/1/18), een kopie van lidmaatschap van de horeca en foto's van uw kinderen. U verstuurt later nog een kopie van een huurcontract van uw restaurant op voor de periode (1/10/17-30/9/18), alsook een document waarin staat dat uw restaurant schade heeft geleden door een Israëlische aanval op 14/7/2018. Ter terechtzitting in het kader van uw beroepsprocedure legt u het artikel "Palestinian Authority removes staff from Gaza-Egypt crossing" van BBC News van 7 januari 2019 neer, alsook enkele nieuwe stukken betreffende uw asielrelaas. Deze stukken zijn twee oproepingsbrieven gedateerd op 12 november 2018 en 19 november 2018 en een vonnis opgesteld door de militaire rechtbank gedateerd op 5 december 2018. Op het persoonlijk onderhoud dat doorging op 29 maart 2019 legt u eveneens de postomslag neer waarin deze documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet voor versnelde procedures.

Het feit dat u de grensautoriteiten heeft misleid doordat u niet in het bezit was van een geldig visum om het Belgisch grondgebied te betreden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. De persoon die het Belgische grondgebied wilt betreden, wordt immers geacht de wettelijke voorwaarden voor binnenkomst te kennen en na te leven. Iemand die hier niet aan voldoet, heeft gepoogd door middel van misleiding de bevoegde Belgische grensautoriteiten te misleiden.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal van de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in zijn beslissing van 20 december 2018 besloot om u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, dit om onderstaande redenen:

"Vooreerst wilt het CGVS opmerken dat u doorheen uw verklaringen over uw problemen weinig coherent bent en dat dit uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Zo heeft u veel moeite met het situeren van de gebeurtenissen in de tijd. Over uw ontvoering uit u verwarrende tijdsindicaties. Bij de bespreking van de documenten, legt u een medisch verslag neer en geeft u aan dat dit over uw ontvoering gaat, begin 2018 (CGVS p.10). Evenwel merkte het CGVS op dat dit medisch verslag gedateerd staat op 12 februari 2017. U hiermee geconfronteerd zegt u dat u problemen hebt met data (CGVS p.10). Wanneer u later uw problemen uiteenzette en u wederom gevraagd werd wanneer de ontvoering plaatsvond, zegt u "Ik weet het niet, 2016 of 2017... Ik denk 2017, als ik me niet vergis." (CGVS p.12), maar komt u later op uw verklaringen terug en geeft u aan "Ik ben in de war, want alles wat ik net zei, vond plaats in hetzelfde jaar van mijn vertrek, dus het moet 2018 zijn." (CGVS p.12). Even later legt u een ander medisch verslag voor dat dateert van 28 januari 2018 en verwijst u naar deze datum voor uw ontvoering (CGVS p.12). Uit uw verklaringen blijkt dat u twee tot drie dagen nadat u het ziekenhuis verlaten had, een oproepingsbrief kreeg (CGVS p.11, 12). Evenwel werd deze brief opgesteld op 8 januari 2018 en diende u zich aan te melden op 10 januari 2018. Dit strookt niet met de chronologie van de gebeurtenissen over hoe u deze ten overstaan van het CGVS vertelt. Het hoeft niet te verwonderen dat dit uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk beeld schetst van de incidenten die zich hebben voorgedaan en dat u deze duidelijk kan situeren in de tijd. U geeft bovendien ook aan dat deze zich hebben voorgedaan vlak voor uw vertrek, het hoeft dan ook niet te verwonderen dat het CGVS mag verwachten dat u recente gebeurtenissen correct kan plaatsen. Daarnaast bent u niet coherent in uw verklaringen tijdens uw voorbereidend gesprek ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen ten overstaan van het CGVS. U geeft bij de DVZ aan dat u in mei 2017 een week in detentie heeft gezeten (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5). Evenwel benoemt u dit incident niet wanneer u het woord werd gelaten om alle problemen te vertellen die u lieten besluiten Gaza te verlaten (CGVS p.10-11). U vermeldt deze detentie ook niet, wanneer u, nadat u uw problemen uiteen had gezet, specifiek werd gevraagd of u nog zaken wilde toevoegen (CGVS p.11). Als reden voor het feit dat u dit niet aanhaalde, zegt u "Ik vertel wat ik me nu herinner." (CGVS p.12). Het CGVS kan van u verwachten dat u een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, die aldus uw verklaringen, recent heeft plaatsgevonden, benoemt. Het feit dat u dit niet doet, doet uw geloofwaardigheid opnieuw wankelen. In dit kader wil het CGVS aanstippen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat u angst heeft om alle redenen te geven om dewelke u Gaza verlaten heeft (CGVS p.13, 14). U zegt "Ik heb gezien hoe ze mannen geëxecuteerd hebben, doodgeschoten, zoals ze op vogels aan het jagen zijn." (CGVS p.14). Het CGVS heeft verschillende keren benadrukt dat u in alle vertrouwen alle redenen kan geven om dewelke u Gaza heeft verlaten en niet kan terugkeren teneinde een degelijke beoordeling te kunnen maken over uw nood aan internationale bescherming (CGVS p.13,14). Er kan van u verwacht worden, als persoon die om internationale bescherming vraagt, dat u dan ook in deze context een duidelijk zicht geeft op alle problemen waarop u uw verzoek om bescherming baseert. Verder stelt het CGVS ook volgende zaken vast die uw geloofwaardigheid niet ten goede komen. Het CGVS stelt vast dat u bitter weinig kan vertellen over de persoon A.(...) A.(...) W.(...). Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk beeld over hem schetst, daar u aangeeft dat u reeds verschillende keren met hem geconfronteerd werd en hij u persoonlijk met de dood bedreigde (CGVS p.13, 14). U gevraagd alles over hem te vertellen wat u weet, zegt u zonder meer dat hij bij Hamas bij de interne veiligheidsdienst werkt (CGVS p.13). U verder gevraagd naar zijn specifieke functie, komt u niet verder dan te zeggen dat hij raketten afvuurde en dat hij hierdoor zeker bij de militaire vleugel zou werken (CGVS p.13). Het CGVS vindt het weinig aannemelijk dat u niet meer kan vertellen en u zich louter op een veronderstelling baseert dat hij bij de militaire vleugel zou werken. Het feit dat u niet meer dan zijn naam en zijn betrokkenheid bij Hamas kan benoemen, vindt het CGVS weinig overtuigend in het kader van de door u beweerde vrees. Ook bij uw verklaringen over de ontdekking van de tunnel plaatst het CGVS vraagtekens. U geeft aan dat Hamas op de hoogte was van uw ontdekking doordat u zegt "Het was niet te verbergen, wie daar gaat kijken, gaat het direct doorhebben." (CGVS p. 11). U zegt dat er tijdens de instorting nog andere personeelsleden aanwezig waren, maar u geeft aan dat zij niet op de hoogte waren van uw ontdekking en tevens niet door Hamas benaderd werden (CGVS p.11). Het CGVS vindt dit eigenaardig daar u aangeeft dat deze tunnel klaarblijkelijk eenvoudig was te ontdekken. In dit opzicht vindt het CGVS het

weinig aannemelijk dat de andere personeelsleden niet door Hamas benaderd werden. Er kan verwacht worden van Hamas dat ze zich ervan zouden vergewissen, daar deze tunnel volgens uw verklaringen klaarblijkelijk eenvoudig te ontdekken valt, of de andere aanwezigen al dan niet hiervan op de hoogte zouden zijn. Bovendien spreekt u tijdens het voorbereidend gesprek met de DVZ niet over een oproepingsbrief waarna u zich ging aanmelden en u achteraf een paar dagen bij uw tante verbleef (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5), het hoeft niet te verwonderen dat ook dit uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Bij het CGVS geeft u aan dat u na drie uur kon beschikken (CGVS p.12). U gevraagd wat de reden was waarom ze u lieten gaan, zegt u dat ze u naar huis stuurden met de boodschap "We gaan je straffen, je zal berecht worden, je zal een straf krijgen." (CGVS p.13). U gevraagd of u na uw vrijlating nog benaderd bent geweest, zegt u "Ik heb het huis een paar dagen verlaten, ik ben toen naar het huis van mijn tante gegaan. ... Vier à vijf maanden voor mijn vertrek." (CGVS p.13). Het CGVS vindt het weinig logisch dat, indien u een effectieve vrees heeft, maar een aantal dagen bij uw tante verblijft om te ontsnappen aan uw problemen. Het feit dat u tot aan uw vertrek verder geen incidenten benoemt, tast tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees aan. Aan het feit dat u aangeeft dat uw familieleden na uw vertrek benaderd werden (CGVS p.6), hecht het CGVS, gezien bovenstaande argumentatie dan ook geen geloof. U heeft bovendien nagelaten deze feiten te vermelden bij het voorbereidend gesprek met de DVZ, alsook wanneer u in het begin bij het interview bij het CGVS gevraagd werd of er nog zaken waren die u wenste toe te voegen, zaken die u niet heeft kunnen vertellen of zaken die u wilt rechtzetten (CGVS p.3). Ook dit komt uw geloofwaardigheid niet ten goede, daar er van u verwacht kan worden deze, aldus uw verklaringen, aangrijpende gebeurtenissen te vermelden. Bovendien bent u vaag over deze gebeurtenissen, u zegt dat de huiszoeking bij uw thuis plaatsvond toen Hamasleden informatie hadden gekregen dat u thuis was (CGVS p.7). U gevraagd welke informatie, zegt u dat u geen idee heeft en dat u enkel kan vertellen wat uw vrouw u vertelde (CGVS p.7). Dit behoeft verder geen betoog.

Gezien bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde motieven totaal niet aannemelijk gemaakt.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten in het kader van de door u beweerde problemen besproken te worden. Uit uw origineel paspoort neergelegd aan de grens, alsook uit uw identiteitskaart neergelegd aan de grens en uit uw geboorteakte, blijkt uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. Dit geldt tevens voor de geboorteakten van uw gezin, de identiteitskaart van uw dochter en foto's, alsook van uw familieleden als de overlijdensakte van uw ouders. De foto die u neerlegt van uw overleden broer, doen niets af aan bovenvermelde appreciatie van het CGVS, daar u aangeeft dat u naar aanleiding hiervan geen persoonlijke problemen heeft gekend (CGVS p.5). De documenten die u neerlegt aangaande de schade in uw restaurant door de oorlog van 2014 overtuigen geenszins in de persoonlijke problemen die u beweert te hebben met Hamas. Zij stellen enkel vast dat uw restaurant schade heeft geleden onder de oorlog van 2014. De beide huurcontracten van uw restaurant en uw horecalidkaart die u neerlegt evenmin. Zij hebben betrekking op uw professionele bezigheden die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Het document dat u neerlegt als bewijs dat u op 6 juni 2018 Gaza heeft verlaten, wordt tevens niet in twijfel getrokken, daar deze datum overeenstemt met de datum in uw paspoort. Aan de oproepingsbrief (gedateerd op 8/1/2018, aanmelding 10/1/18), waarschuwing en het verbod openbare plaatsen te betreden, (gedateerd op 10/1/2018), hecht het CGVS gezien bovenstaande argumentatie geen geloof. Dergelijke stukken hebben enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Voor de medische verslagen (12/2/2017 en 28/1/2018) geldt hetzelfde. In deze verslagen staat bovendien ook enkel uw medische toestand beschreven, maar de oorzaak die u hieraan koppelt, wordt hierin niet vermeld. Hieruit kan uw persoonlijke vrees dan ook niet afgeleid worden. Tot slot legt u nog een document neer waarin staat vermeld dat uw restaurant op 14 juli 2018 door een Israëlische aanval schade heeft gekend. Evenwel staat hier louter gedocumenteerd dat uw restaurant schade heeft opgelopen door de aanval, maar worden uw persoonlijke motieven, waar overigens geen geloof aan wordt gehecht, hier niet door ondersteunt. Gezien bovenstaande, buigen de documenten die u neerlegt de appreciatie van het CGVS niet om."

Omdat u op de zitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (dd. 11 januari 2019) nieuwe documenten had neergelegd, werd u voor een tweede maal opgeroepen door het CGVS. Het tweede persoonlijk onderhoud ging door op 29 maart 2019 (CGVS 2). Evenwel heeft u tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens niet kunnen overtuigen in de door u beweerde vrees en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst wil het CGVS opmerken dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud meer klaarheid schept over alles waarbij u in Gaza betrokken was. Zo geeft u aan dat in 2014 uw restaurant getroffen werd tijdens de oorlog, dat u in mei 2017 met Hamas in confrontatie kwam aangezien u de mogelijkheid bood aan uw klanten om in uw restaurant waterpijp te roken, alsook dat u bij de jaarwisseling 2017-2018 problemen kende met Hamas nadat u geweigerd had dat ze gebruik konden maak van uw restaurant (CGVS 2 p.4-5). Het CGVS dient op te merken dat uw beweerde vrees ondermijnd wordt aangezien u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud uw beweerde vrees op een dermate inconsistente en vage wijze uw problemen uiteenzette en er van u verwacht kan worden dat u uw beweerde vrees reeds bij aanvang van de procedure om internationale bescherming op een coherente wijze verduidelijkt. De vaststelling dat u pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud uw beweerde problemen op een meer coherente wijze kan vertellen, doet vraagtekens rijzen over de door u beweerde problemen. Bovendien merkt het CGVS op dat u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de reden om dewelke u in mei 2017 voor een week in detentie werd gehouden. Zo zegt u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, toen u naar de reden werd gevraagd, "Omdat ik hen raketten zag afvoeren. Ik kan niet alles vertellen, ik ben nog altijd bang." (CGVS 1 p.13), terwijl u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangeeft dat u een week werd vastgehouden omdat u niet gehoorzaamde aan hun regels met betrekking tot het verbod op het aanbieden van waterpijp (CGVS 2 p.4-5). Het hoeft niet te verwonderen dat deze tegenstrijdige verklaringen uw beweerde problemen ondermijnen. Tevens geeft u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aan dat u eerlijk wilt zijn over alles, dat u vertrouwt op het discrete en vertrouwelijke kader van het persoonlijke onderhoud met het CGVS (CGVS 2 p.6). U verwijst naar het bestaan van tunnels die zich onder de gehele Gazastrook bevinden en dat deze voor slechte doeleinden worden gebruikt (CGVS 2 p.6). Evenwel zet deze verklaring uw beweerde vrees niet in een ander perspectief.

Bijkomend en bovendien heel belangrijk, heeft het CGVS bezwarende opmerkingen bij het door u neergelegde vonnis dat tegen u werd uitgesproken door de militaire rechtbank van Hamas. Zo is er de vaststelling dat er in dit document sprake is van een veroordeling tot tien jaar cel, op basis van uw communicatie met vijanden, dat u gevoelige vertrouwelijke informatie heeft overgedragen aan de vijanden (zie vonnis - administratief dossier). U geeft aan dat de veroordeling die u kreeg gebaseerd is op het feit dat u die tunnel ontdekte in uw restaurant in maart 2018 (CGVS 2 p.8). In dit opzicht en rekening houdend met de ernst van de feiten die u ten laste werden gelegd, vindt het CGVS het allerm minst aannemelijk dat u in Gaza slechts anderhalf uur à drie uur bij Hamas diende te blijven (CGVS 1 p. 12, CGVS 2 p.6). Deze wel zeer korte termijn van vasthouding staat in schril contrast met de door u neergelegde veroordeling van een gevangenisstraf van tien jaar. Uit een veroordeling van tien jaar gevangenisstraf, blijkt dat Hamas zeer zwaar tilde aan wat er zich had afgespeeld. In dit opzicht is het niet logisch dat u, toen u ondervraagd werd voor deze feiten, al na maximum twee uur werd vrijgelaten. Gezien de ernst die Hamas toekent aan dergelijke verdachtmakingen, wat blijkt uit de door u neergelegde veroordeling, kan er verwacht worden dat ze op een andere manier met u gehandeld zouden hebben.

Bovendien vindt het CGVS het op zijn zachtst uitgedrukt opmerkelijk dat u tijdens uw aanmelding in Gaza zelf vat had op de situatie. U gevraagd hoe het daar was afgelopen, zegt u: "Ik heb alles ontkend. Ik heb niets verkeerd gedaan. Ze weten dat ik een bescheiden mens ben. Wat zouden ze doen met mij." (CGVS 2 p.6). U gevraagd of ze u toen hebben laten gaan, of hoe het CGVS dit moest begrijpen, zegt u "Ze zeiden, je mag gaan." (CGVS 2 p.6). Het hoeft niet te verwonderen dat het absoluut niet aannemelijk is, gezien de verdachtmakingen tegen u, dat u zonder meer, na twee uur en door uw eigen toedoen, mocht gaan. Het feit dat u later, voor datzelfde feit, tot tien jaar cel veroordeeld werd, staat hiermee dermate in contrast waardoor uw beweerde vrees in sterke mate ondermijnd wordt. Hierop voortgaand, vindt het CGVS het allerm minst overtuigend dat u na uw aanmelding terugkeerde naar uw gewoontelijke verblijfplaats waar u zonder meer nog een maand, tot aan uw vertrek, probleemloos kon verblijven (CGVS 2 p.7). Wanneer u van dergelijke verdachtmakingen wordt beschuldigd, kan er verwacht worden dat u niet zomaar met rust gelaten zou worden. Daarenboven vindt het CGVS dat uw gedrag allerm minst verenigbaar is met de door u aangehaalde vrees, aangezien u aangeeft dat u na uw aanmelding toch nog naar uw restaurant bent teruggekeerd (CGVS 2 p.7), i.e. de plaats van de oorsprong van uw beweerde vrees. Rekening houdend met de verdachtmakingen die boven uw hoofd hingen, en gelet op het gegeven dat u zelf uitdrukkelijk aangeeft dat u door felle angst geteisterd werd kan er immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u deze plaats zou vermijden teneinde mogelijke problemen te voorkomen. De vaststelling dat u dit niet deed, ondermijnt mede de door u beweerde vrees.

Over de specifieke inhoud van het document uit het CGVS tevens haar bedenkingen, dit gezien de vermelding: De Rechtbank heeft een arrestatiebevel uitgevaardigd voor alle veiligheidstroepen om deze vermelde betrokkene te arresteren en aan de Autoriteiten van de Militaire Justitie over te dragen. Elke persoon die informatie kent over waar deze verdachte zich bevindt, moet hij dan de bevoegde autoriteiten daarvan verwittigen, anders zal die persoon verantwoordelijk zijn voor het afdekken van een voortvluchtige. Aangezien, op basis van deze inhoud, het CGVS een vermoeden heeft dat dit over een intern document van Hamas gaat, werd u gevraagd hoe u aan dit document gekomen bent (CGVS 2 p.7). U geeft aan dat u het via uw broer ontvangen heeft per post, dat uw familie dit document ontvangen heeft aangezien het werd opgestuurd door de rechtbank (CGVS 2 p.7). U geconfronteerd met de weinig logische inhoud van het vonnis, doelende op de interne opdracht, geeft u aan "Niets is logisch daar bij hen. Niets van wat ze doen is logisch. Alles is onlogisch." (CGVS 2 p.7, 8). Dit overtuigt het CGVS niet om welke reden deze inhoud is opgenomen in het vonnis waarin u veroordeeld werd. Het CGVS blijft omwille hiervan argwanend ten opzichte van de authenticiteit van dit document dat u neerlegt ter staving van uw beweerde vrees.

Gezien alle bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde motieven totaal niet aannemelijk gemaakt.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard om de appreciatie van uw asielrelaas in een ander daglicht kunnen plaatsen. De twee oproepingsbrieven die u neerlegt en het door u neergelegde vonnis moeten immers beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen gelet op bovenstaande vaststellingen, niet het geval is. Uit de briefomslag kan tevens uw beweerde vrees niet worden opgemaakt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3

EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

In casu blijkt dat u school heeft gelopen tot het zesde middelbaar en dat u vervolgens een professionele carrière van 20 jaar in de horeca heeft uitgebouwd in de Gazastrook (CGVS 1 p.5, 6). Zo geeft u aan dat u verschillende functies uitoefende in de horeca alvorens u van 2000 tot 2006 de functie van hoteldirecteur bekleedde. Hierna werd u zelfstandige en baatte u een restaurant uit, tot ongeveer aan uw vertrek op 6 juni 2018 (CGVS 1 p.5-6). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een ruime werkervaring en connecties, om in de Gazastrook opnieuw aan werk te geraken. Daarnaast geeft u aan dat u een jaar voor uw huwelijk in 2000 met de erfenis van uw vader de bouw van een appartement financierde dat op heden nog steeds in uw eigendom is (CGVS 1 p.3). Uit uw verklaringen blijkt dat dit appartement naar behoren is en uit verschillende wooneenheden bestaat (CGVS 1 p.6). U geeft voorts aan dat uw echtgenote en uw kinderen op heden in dat appartement verblijven en u verklaart dat u een maandelijks bedrag voor hen heeft geregeld om rond te komen (CGVS 1 p.5), wat tevens een fraai beeld schetst over uw financiële draagkracht. Uitdrukkelijk gevraagd of u in staat was om te voorzien in het onderhoud van uw gezin, antwoordde u « Meer dan uitstekend ». (CGVS 1, p.6) Verder blijkt dat u in het verleden reeds enkele keren de Gazastrook verliet omwille van verschillende doeleinden (vakantie, pelgrimage in functie van werk; CGVS1 p. 3), wat tevens toelaat te veronderstellen dat uw financiële situatie naar behoren is. In verband met de toegang tot water en elektriciteit, haalt u de algemene omstandigheden in de Gazastrook aan (CGVS 1 p.6). Evenwel geeft u aan dat jullie beschikten over een generator voor noodgevallen, u het tekort aan elektriciteit trachtte op te vangen door het gebruik van batterijen en led verlichting en dat jullie maandelijks het waterbedrijf betaalden om in drinkbaar water te voorzien (CGVS 1 p.6). Ook hieruit blijkt dat u de nodige middelen had om uzelf in uw levensonderhoud te voorzien. Uw verklaring dat u in staat was te voorzien in het onderhoud van uw gezin, behoeft verder geen betoog (CGVS 1 p.6). Volledigheidshalve blijkt uit uw verklaringen dat de situatie van uw familie behoorlijk is. Zo blijkt dat uw broers toegang hebben tot werk (CGVS 1 p.5) en dat ze tevens allen een appartement in eigendom hebben (CGVS 1 p.5). U verklaart immers ook “Als ik hen vergelijk met de mensen in Gaza, zeg ik dat het goed gaat met hen op financieel vlak.” (CGVS 1 p.5). Tot slot werd u gevraagd of er medische problemen zijn in uw gezin en/of uw familie u geeft aan van niet (CGVS 1 p. 5).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 december 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van

grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat evenwel na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en

dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoon. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinaï. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd

door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te weerleggen op grond waarvan wordt geoordeeld dat hij er niet in gelaagd is om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Verzoeker formuleert zijn verweer als volgt: "Zo, meent het CGVS dat verzoeker weinig coherent zou zijn geweest en hij dus hierdoor niet geloofwaardig werd geacht. Het CGVS verwijst dienaangaande naar het feit dat verzoeker de gebeurtenissen niet precies in de tijd kon situeren.

Dienaangaande wenst verzoeker vooreerst op te merken dat meeste aangrijpende gebeurtenissen hebben afgespeeld tussen 2016 en 2018. Verzoeker heeft verder ook duidelijk aangegeven tijdens zijn interview dat hij de gebeurtenissen ongeveer kon situeren in de tijd, omdat hij nu eenmaal moeite heeft met het onthouden van de precieze data. Verder, dient ook te worden opgemerkt dat er in casu niet één, maar verschillende aangrijpende gebeurtenissen zeer kort na elkaar hebben gevolgd waardoor het zeer moeilijk wordt om deze achteraf in de tijd te kunnen situeren.

Dit is nog moeilijker voor verzoeker, aangezien hij niet één, maar verschillende oorlogen heeft meegemaakt. Aldus, is verzoeker door heel veel spanning en stress in zijn leven vergeetachtig geworden. Verzoeker heeft deze gebeurtenissen ook niet genoteerd, omdat het wegvluchten op een clandestiene wijze een onverwacht gevolg is geweest van de problemen die verzoeker heeft gehad met Hamas.

Voorts, dient te worden opgemerkt dat het CGVS volledig onterecht de mening is toegedaan in de bestreden beslissing d.d. 28 mei 2019 dat er tegenstrijdigheden zijn vastgesteld tussen het 1ste interview en 2de interview van verzoeker voor het CGVS. Zo meent het CGVS dat verzoeker tijdens zijn 2ste interview andere redenen zou hebben opgegeven waarom hij in mei 2017 in detentie werd gehouden door Hamas dan zijn 1ste interview. Dit kan niet worden afgeleid uit de interviews van verzoeker.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn 1ste interview aangaande zijn detentie van mei 2017 uitdrukkelijk als volgt:

"Om welke reden werd u in mei 2017 voor een week in detentie gehouden? Zij zijn de reden. Kan u mij dat meer uitleggen? Ik moest blind, en stom. Om welke reden werd u in mei 2017 een week in detentie gehouden bij Hamas? Omdat ik hen raketten zie afvoeren (VZ weent). Ik kan niet alles vertellen, ik ben nog altijd bang.

Groot plein, dat Al Katiba plein noemt, heb ik raketten lancerend platform gezien. In dat plein ligt mijn restaurant. En in algemeen wordt die plaats gebruikt, voor de activiteiten, zowel door Hamas al Fatah. Lig dat ook in Gaza stad? Ja. Hoe ver van uw woonplaats? Te voet, 25min a 30min te voet."

Uit voormeld interview kan duidelijk worden afgeleid dat verzoeker niet alles heeft kunnen vertellen tijdens zijn 1ste interview. Hij zei nl. uitdrukkelijk dat hij NIET ALLES kan vertellen ("Ik kan niet alles vertellen, ik ben nog altijd bang.")

Hieruit blijkt aldus duidelijk dat verzoeker veel meer heeft verteld tijdens zijn 2de interview. Het dossier werd trouwens ook om o.a. deze reden teruggestuurd door Uw Raad naar het CGVS met als opdracht grondiger onderzoek uit te voeren in voormeld dossier.

Verder, stelt het CGVS in de bestreden beslissing d.d. 28 mei 2019 dat de korte vasthouding van verzoeker door Hamas in een schril contrast is met de door hem neergelegd vonnis waarin hij tot tien jaar gevangenisstraf werd veroordeeld.

Welnu, rijst de vraag waarom dit vonnis volgens het CGVS in een schril contrast is met de korte termijn van vasthouding van verzoeker door Hamas. Het is geheel onduidelijk waar het CGVS zich baseert om te stellen dat Hamas niet op die manier zou werken, terwijl verzoeker verschillende keren heeft benadrukt dat niets logisch is bij Hamas en dat Hamas als een soort maffia en dus zeer willekeurig functioneert. Dit wordt bovendien eveneens bevestigd door diverse objectieve bronnen. Zeer recent nog verscheen in The Guardian een artikel d.d. 21 maart 2019 (...)

Uit voormeld artikel (dat bovendien eveneens naar de vaststellingen van Amnesty Internationaal wordt verwezen) blijkt duidelijk dat Hamas zeer willekeurig optreedt en dat in hun optreden geen logica kunnen worden vastgesteld. Het is aldus niet duidelijk waarop het CGVS zich baseert als hij stelt dat de termijn van de vasthouding van verzoeker door Hamas in een schril contrast is met het neergelegde vonnis waarin verzoeker tot tien gevangenisstraf werd veroordeeld."

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, benadrukt verzoeker vooreerst dat zijn afkomst uit Gaza in de bestreden beslissing niet wordt betwist. Verzoeker citeert uit arrest nr. 182 381 dd. 16 februari 2017 van deze Raad, waarin wordt geoordeeld dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, sprake is van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza, dat de financiële slagkracht van de familie niets verandert aan de gevolgen van Israëlische blokkade, met name het chronisch tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook en het gegeven dat nauwelijks 10% van de inwoners toegang heeft tot drinkbaar water en dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. Ook citeert verzoeker uit arrest nr. 216 474 dd. 7 februari 2019 van deze Raad, waarin de Raad overging tot vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoeker voert aan dat ook in de thans bestreden beslissing tegenstrijdheden op te merken zijn. Zo meent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw dat de grensovergang van Rafah naar Gaza sedert mei 2018 bijna voortdurend open is geweest, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. Niets is minder waar. Uit verschillende bronnen blijkt dat de grensovergang van Rafah naar Gaza zelfs in de periode tussen mei 2018 tot op heden zeer onstabiel is, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het artikel "Gaza: Hamas says Rafah crossing with Egypt to briefly reopen" van Al Jazeera van 28 januari 2019, uit het artikel "Palestinian Authority removes staff from Gaza-Egypt crossing" van BBC News van 7 januari 2019 en uit het artikel "Gaza violence: Crossings reopen after negotiated 'calm'" van BBC News van 31 maart 2019. Verzoeker besluit uit voormelde berichtgevingen dat de grensovergang van Rafah naar Gaza niet vlot verloopt en dat de situatie aldaar dus zeer onstabiel is.

Verder meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen helemaal geen diepgaand onderzoek heeft gevoerd aangaande de veiligheidstoestand in de regio en het sterk gewijzigde spanningsniveau. Dit werd nochtans zeer duidelijk bevolen door de Raad in het arrest van 16 januari 2019. Verzoeker voert aan dat uit zeer recente berichtgevingen duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer slecht is. Hij citeert in dit verband uit het artikel "Israel strikes Hamas targets in Gaza after rocket hits house" van BBC News van 26 maart 2019.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer slecht is en dat het geweld tijdens de grensovergang naar Gaza ook willekeurig is.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeldt verder in de bestreden beslissing dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier naar voren komt dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio. Verzoeker brengt hier tegen in: *“Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet zomaar kan afleiden uit de COIF Palestina als hierin niet uitdrukkelijk wordt vermeld dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte worden gevisieerd en/of slachtoffer zijn van de gewapende groeperingen actief in de regio. Het feit dat hierover in de COIF Palestina niets wordt gezegd kan evenmin worden afgeleid dat Palestijnen dan ook niet gevisieerd zouden worden en/of slachtoffer zijn of zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio. De COIF Palestina vermeldt namelijk niets hierover en hieruit kan dan ook niets worden afgeleid. Bovendien, heeft de Raad in zijn arrest d.d. 7 februari 2019 n°216474 dienaangaande duidelijk gesteld dat niet duidelijk is vanwaar het CGVS dit aanhaalt. In casu is het evenmin duidelijk waaruit het CGVS dit aanhaalt.”*

Tot slot voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin een diepgaand onderzoek heeft gevoerd aangaande de veiligheidssituatie in Sinaï. Nochtans heeft de Raad in het arrest dd. 16 januari 2019 duidelijk bevolen ook dienaangaande een diepgaand onderzoek te voeren. De laatste berichtgevingen aangaande de veiligheidssituatie in de Sinaï zijn trouwens zeer zorgwekkend, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het artikel *“Egypt police ‘kill 40 militants’ in raids after tourist bus blast”* van BBC News van 29 december 2018 en het artikel *“Where is the Islamic State group still active around the world?”* van BBC News van 27 maart 2019. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat hij wel degelijk zeer onveilige regio's zou moeten passeren om terug naar zijn land van gewoonlijk verblijf te geraken, waar het bovendien evenmin als veilig kan worden aangemerkt. Verzoeker zal naar eigen zeggen dan ook worden blootgesteld aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade wanneer hij naar zijn land van gewoonlijk verblijf zou moeten terugkeren.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“ Hamas violently suppresses Gaza economic protests”* van The Guardian van 21 maart 2019, het artikel *“Gaza: Hamas says Rafah crossing with Egypt to briefly reopen”* van Al Jazeera van 28 januari 2019, het artikel *“Palestinian Authority removes staff from Gaza-Egypt crossing”* van BBC News van 7 januari 2019, het artikel *“Gaza violence: Crossings reopen after negotiated ‘calm’”* van BBC News van 31 maart 2019, het artikel *“Israel strikes Hamas targets in Gaza after rocket hits house”* van BBC News van 26 maart 2019, het artikel *“Egypt police ‘kill 40 militants’ in raids after tourist bus blast”* van BBC News van 29 december 2018 en het artikel *“Where is the Islamic State group still active around the world?”* van BBC News van 27 maart 2019.

3. Nota met opmerkingen

Als bijlage aan de verweernota, waarin verwerende partij het gelijk van haar beslissing herhaalt, wordt de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019 gevoegd.

4. Nieuwe elementen

4.1. Op 6 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019.

4.2. Op 12 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020.

5. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet de Gazastrook te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn om de appreciatie van zijn asielrelaas in een ander daglicht te kunnen plaatsen, (ii) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend, (iii) de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn doch niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare

omstandigheden leeft, uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zoals wordt toegelicht, en nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, (iv) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en (v) niettegenstaande de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinai in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza en hij derhalve niet heeft aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari

2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 mei 2019 (CG nr. 1801451), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn paspoort, identiteitskaart, een kopie van de geboorteakten van hem en zijn gezin en documenten betreffende zijn restaurant heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld.

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 6 december 2018, p. 4). Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

7.2. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium *“gegronde vrees voor vervolging”* het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

7.3. Beoordeling

7.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas immers geen geloof worden gehecht.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (1) verzoeker doorheen zijn verklaringen weinig coherent is over zijn problemen, hetgeen zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt, hij in het bijzonder veel moeite heeft met het situeren van de gebeurtenissen in de tijd, hij over zijn ontvoering verwarrende tijdsindicaties uit en de inhoud van de door hem neergelegde medische verslagen en de oproepingsbrief niet strookt met de chronologie van de gebeurtenissen zoals hij deze ten overstaan van het CGVS vertelt, (2) hij daarnaast niet coherent is in zijn verklaringen tijdens zijn voorbereidend gesprek ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verklaringen ten overstaan van het CGVS, hij in het bijzonder bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat hij in mei 2017 een week in detentie heeft gezeten doch hij deze detentie niet vermeldt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat zijn geloofwaardigheid opnieuw doet wankelen, hij tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar aangaf dat hij angst heeft om alle redenen te geven om dewelke hij Gaza verlaten heeft doch het CGVS verschillende keren heeft benadrukt dat hij in alle vertrouwen alle redenen kan geven om dewelke hij Gaza heeft verlaten en niet kan terugkeren teneinde een degelijke beoordeling te kunnen maken over zijn nood aan internationale bescherming en van hem, als persoon die om internationale bescherming vraagt, dan ook kan verwacht worden dat hij deze context een duidelijk zicht geeft op alle problemen waarop hij zijn verzoek om bescherming baseert, (3) hij bitter weinig kan vertellen over de persoon A.A.W., terwijl van hem kan verwacht worden dat hij een duidelijk beeld over deze persoon schetst daar hij aangeeft dat hij reeds verschillende keren met hem geconfronteerd werd en A.A.W. hem persoonlijk met de dood bedreigde, (4) hij verklaart dat er tijdens de instorting van de tunnel nog andere personeelsleden aanwezig waren maar dat zij niet op de hoogte waren van zijn ontdekking en tevens niet door Hamas werden benaderd, doch het CGVS dit eigenaardig vindt daar hij aangeeft dat deze tunnel klaarblijkelijk eenvoudig was te ontdekken en het dan ook weinig aannemelijk is dat de andere personeelsleden niet door Hamas benaderd werden vermits kan verwacht worden dat Hamas zich ervan zou vergewissen of de andere aanwezigen al dan niet van de tunnel op de hoogte zouden zijn, (5) hij tijdens het voorbereidend gesprek met de DVZ niet sprak over een oproepingsbrief waarna hij zich ging aanmelden en hij achteraf een paar dagen bij zijn tante verbleef, wat zijn geloofwaardigheid opnieuw niet ten goede komt, (6) het weinig logisch is dat hij, indien hij een effectieve vrees heeft, maar een aantal dagen bij zijn tante verblijft om te ontsnappen aan zijn problemen en het feit dat hij tot aan zijn vertrek verder geen incidenten benoemt tevens de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees aantast, het CGVS, gezien bovenstaande argumentatie geen geloof hecht aan het feit dat zijn familieleden na zijn vertrek benaderd werden, hij bovendien heeft nagelaten deze feiten te vermelden bij het voorbereidend gesprek met de DVZ, alsook wanneer hem in het begin van het interview bij het CGVS gevraagd werd of er nog zaken waren die hij wenste toe te voegen, zaken die hij niet heeft kunnen vertellen of zaken die hij wil rechtzetten, wat ook zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt, en hij bovendien vaag is over deze gebeurtenissen, (7) geen geloof kan worden gehecht aan de oproepingsbrief (gedateerd op 8/1/2018, aanmelding 10/1/18) en de waarschuwing en het verbod openbare plaatsen te betreden (gedateerd op 10/1/2018) daar dergelijke stukken enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in zijn hoofd niet het geval is, hetzelfde geldt voor de medische verslagen waarin bovendien enkel zijn medische toestand staat beschreven maar waarin de oorzaak die hij hieraan koppelt niet wordt vermeld zodat hieruit zijn persoonlijke vrees dan ook niet kan afgeleid worden en de overige documenten (zijn paspoort, identiteitskaart en geboorteakte, de geboorteakten van zijn gezin, de identiteitskaart van zijn dochter, alsook van zijn familieleden, de overlijdensakte van zijn ouders, de foto van zijn overleden broer, de documenten aangaande de schade in zijn restaurant door de oorlog van 2014, de huurcontracten van zijn restaurant, zijn horecalidkaart, het document dat bewijst dat hij op 6 juni 2018 Gaza heeft verlaten en het document waarin staat vermeld dat zijn restaurant op 14 juli 2018 door een Israëlische aanval schade heeft gekend) gegevens betreffen die niet in twijfel worden getrokken en geenszins de persoonlijke problemen die hij beweert te hebben met Hamas

ondersteunen, (8) hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud meer klaarheid schept over alles waarbij hij in Gaza betrokken was en aangeeft dat in 2014 zijn restaurant getroffen werd tijdens de oorlog, dat hij in mei 2017 met Hamas in confrontatie kwam aangezien hij de mogelijkheid bood aan zijn klanten om in zijn restaurant waterpijp te roken, alsook dat hij bij de jaarwisseling 2017-2018 problemen kende met Hamas nadat hij geweigerd had dat ze gebruik konden maken van zijn restaurant doch de vaststelling dat hij pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zijn beweerde problemen op een meer coherente wijze kan vertellen, terwijl hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op een dermate inconsistente en vage wijze zijn problemen uiteenzette, vraagtekens doet rijzen over de door hem beweerde problemen, (9) hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de reden waarom hij in mei 2017 voor een week in detentie werd gehouden, (10) hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangeeft dat hij eerlijk wil zijn over alles, dat hij vertrouwt op het discrete en vertrouwelijke kader van het persoonlijk onderhoud met het CGVS en verwijst naar het bestaan van tunnels die zich onder de gehele Gazastrook bevinden en die voor slechte doeleinden worden gebruikt doch deze verklaring zijn beweerde vrees niet in een ander perspectief zet, (11) in het door hem neergelegde vonnis dat tegen hem werd uitgesproken door de militaire rechtbank van Hamas sprake is van een veroordeling tot tien jaar cel op basis van zijn communicatie met vijanden, dat hij gevoelige vertrouwelijke informatie heeft overgedragen aan de vijanden, hij zelf aangeeft dat de veroordeling gebaseerd is op het feit dat hij de tunnel ontdekte in zijn restaurant in maart 2018, het in dit opzicht en rekening houdend met de ernst van de feiten die hem ten laste werden gelegd, allerm minst aannemelijk is dat hij in Gaza slechts anderhalf uur à drie uur bij Hamas diende te blijven, uit een veroordeling van tien jaar gevangenisstraf immers blijkt dat Hamas zeer zwaar tilde aan wat er zich had afgespeeld en het in dit opzicht dan ook niet logisch is dat hij, toen hij ondervraagd werd voor deze feiten, al na maximum twee uur en door zijn eigen toedoen werd vrijgelaten, (12) het allerm minst overtuigend is dat hij na zijn aanmelding terugkeerde naar zijn gewoonlijke verblijfplaats waar hij zonder meer nog een maand tot aan zijn vertrek probleemloos kon verblijven en zijn gedrag allerm minst verenigbaar is met de door hem aangehaalde vrees aangezien hij aangeeft dat hij na zijn aanmelding toch nog naar zijn restaurant is teruggekeerd, *i.e.* de plaats van de oorsprong van zijn beweerde vrees, terwijl er, rekening houdend met de verdachtmakingen die boven zijn hoofd hingen, en gelet op het gegeven dat hij zelf uitdrukkelijk aangeeft dat hij door felle angst geteisterd werd, immers redelijkerwijze van kan uitgegaan worden dat hij deze plaats zou vermijden teneinde mogelijke problemen te voorkomen, (13) het CGVS op basis van de inhoud van het vonnis dat tegen hem werd uitgesproken door de militaire rechtbank van Hamas een vermoeden heeft dat dit over een intern document van Hamas gaat, hij met de uitleg *“Niets is logisch daar bij hen. Niets van wat ze doen is logisch. Alles is onlogisch.”* geen overtuigende uitleg geeft voor de weinig logische inhoud van het vonnis, met name de interne opdracht die erin wordt gegeven, en het CGVS dan ook argwanend blijft ten opzichte van de authenticiteit van dit document dat hij neerlegt ter staving van zijn beweerde vrees en (14) de twee oproepingsbrieven en het vonnis moeten beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen en derhalve slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen *in casu* niet het geval is en uit de briefomslag zijn beweerde vrees niet kan worden opgemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen omwille waarvan hij de Gazastrook zou hebben moeten verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten dat hij de gebeurtenissen niet precies in de tijd kon situeren, voert verzoeker aan dat de meeste aangrijpende gebeurtenissen zich hebben afgespeeld tussen 2016 en 2018. Hij wijst erop dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud ook duidelijk heeft aangegeven dat hij de gebeurtenissen ongeveer kon situeren in de tijd omdat hij nu eenmaal moeite heeft met het onthouden van de precieze data. Verder merkt verzoeker op dat er *in casu* niet één, maar verschillende aangrijpende gebeurtenissen zeer kort na elkaar hebben plaatsgevonden, waardoor het zeer moeilijk wordt om deze achteraf in de tijd te kunnen situeren. Dit is voor verzoeker naar eigen zeggen nog moeilijker aangezien hij niet één, maar verschillende oorlogen heeft meegemaakt. Aldus is verzoeker door heel veel spanning en stress in zijn leven vergeetachtig geworden. Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er echter allerm minst in de Raad te overtuigen. De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de

ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, volledige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van gewoonlijk verblijf te ontvluchten, dit ongeacht het tijdsverloop en ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en waren van determinerende invloed op zijn verdere leven, zodat dan ook redelijkerwijs kan worden aangenomen dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de *protection officer* houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er, verzoekers blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden dat stress of spanning hem zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker haalde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud weliswaar aan dat hij problemen heeft met data en dat hij in de war was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 6 december 2018, p. 10 en p. 12). Bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud merkte hij op dat hij op het ogenblik van het eerste persoonlijk onderhoud psychisch niet in goede staat was en dat hij erg gestresseerd was omdat hij psychische druk had door wat hij had meegemaakt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 29 maart 2019, p. 3). Hij brengt echter geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke, volwaardige, coherente en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat de verschillende gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt aldus dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven op de Dienst Vreemdelingenzaken of op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wél op een duidelijke en coherente wijze kon vertellen over zijn beweerdde problemen in Gaza, vaststelling welke de beweringen in het verzoekschrift omtrent de geheugenproblemen waaraan verzoeker zou lijden en de problemen die hij zou kennen om gebeurtenissen in de tijd te situeren, tegensprekt. Wat betreft verzoekers opmerking dat de meeste aangrijpende gebeurtenissen zich hebben afgespeeld tussen 2016 en 2018, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing in het bijzonder wordt vastgesteld dat hij over zijn ontvoering, die zou hebben plaatsgevonden slechts enkele maanden voor zijn vertrek in 2018, verwarrende tijdsindicaties uit en dat de inhoud van de door hem neergelegde medische verslagen en de oproepingsbrief niet strookt met de chronologie van de gebeurtenissen zoals hij deze vertelt ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *“Over uw ontvoering uit u verwarrende tijdsindicaties. Bij de bespreking van de documenten, legt u een medisch verslag neer en geeft u aan dat dit over uw ontvoering gaat, begin 2018 (CGVS p.10). Evenwel merkte het CGVS op dat dit medisch verslag gedateerd staat op 12 februari 2017. U hiermee geconfronteerd zegt u dat u problemen hebt met data (CGVS p.10). Wanneer u later uw problemen uiteenzette en u wederom gevraagd werd wanneer de ontvoering plaatsvond, zegt u “Ik weet het niet, 2016 of 2017... Ik denk 2017, als ik me niet vergis.” (CGVS p.12), maar komt u later op uw verklaringen terug en geeft u aan “Ik ben in de war, want alles wat ik net zei, vond plaats in hetzelfde jaar van mijn vertrek, dus het moet 2018 zijn.” (CGVS p.12). Even later legt u een ander medisch verslag voor dat dateert van 28 januari 2018 en verwijst u naar deze datum voor uw ontvoering (CGVS p.12). Uit uw verklaringen blijkt dat u twee tot drie dagen nadat u het ziekenhuis verlaten had, een oproepingsbrief kreeg (CGVS p.11, 12). Evenwel werd deze brief opgesteld op 8 januari 2018 en diende u zich aan te melden op 10 januari 2018. Dit strookt niet met de chronologie van de gebeurtenissen over hoe u deze ten overstaan van het CGVS vertelt. Het hoeft niet te verwonderen dat dit uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.”* De Raad wijst erop dat niet van verzoeker wordt verwacht dat hij precieze data kan noemen. Aangezien zijn ontvoering, zijn opname in het ziekenhuis en de hierop volgende oproeping door Hamas feiten betreffen die zich zouden hebben voorgedaan kort voor zijn vertrek uit Gaza en die ook mede aan de basis zouden liggen van zijn vertrek, mag echter wel worden verwacht dat hij een duidelijk beeld kan schetsen van deze recente gebeurtenissen, dat hij ze correct kan plaatsen in de tijd en dat hij de documenten die hij ter staving van deze gebeurtenissen neerlegt kan duiden en kan situeren ten opzichte van de verschillende incidenten die zich in deze periode zouden hebben voorgedaan. Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker hiertoe tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet in staat bleek te zijn, zijn geloofwaardigheid in ernstige

mate ondermijnt. Dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wél op een duidelijke en coherente wijze kon vertellen over zijn beweerde problemen in Gaza, kan deze appreciatie niet ombuigen. Aangezien hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op een dermate inconsistente en vage wijze zijn problemen uiteenzette, komen zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud de Raad immers eerder ingestudeerd over, temeer nu verzoeker ten tijde van het tweede persoonlijk onderhoud reeds geconfronteerd was geweest met een eerste negatieve beslissing, hij dus reeds kennis had gekregen van de gebreken in zijn verklaringen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en hij dus wist op welk vlak hij zijn verklaringen diende bij te sturen.

Daarnaast betwist verzoeker dat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud andere redenen zou hebben opgegeven waarom hij in mei 2017 in detentie werd gehouden door Hamas dan tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Verzoeker meent dat dit niet kan worden afgeleid uit de notities van de persoonlijke onderhouden. Hij citeert in dit verband volgende passage uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud: *“Om welke reden werd u in mei 2017 voor een week in detentie gehouden? Zij zijn de reden. Kan u mij dat meer uitleggen? Ik moest blind, en stom. Om welke reden werd u in mei 2017 een week in detentie gehouden bij Hamas? Omdat ik hen raketten zie afvoeren (VZ weent). Ik kan niet alles vertellen, ik ben nog altijd bang.*

Groot plein, dat Al Katiba plein noemt, heb ik raketten lancering platform gezien. In dat plein ligt mijn restaurant. En in algemeen wordt die plaats gebruikt, voor de activiteiten, zowel door Hamas al Fatah. Lig dat ook in Gaza stad? Ja. Hoe ver van uw woonplaats? Te voet, 25min a 30min te voet.” en benadrukt dat hieruit duidelijk kan worden afgeleid dat hij niet alles heeft kunnen vertellen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Het is de Raad echter volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoeker hiermee de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen meent te kunnen weerleggen of uitklaren. Immers, in de bestreden beslissing wordt correct vastgesteld: *“Bovendien merkt het CGVS op dat u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de reden om dewelke u in mei 2017 voor een week in detentie werd gehouden. Zo zegt u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, toen u naar de reden werd gevraagd, “Omdat ik hen raketten zag afvoeren. Ik kan niet alles vertellen, ik ben nog altijd bang.” (CGVS 1 p.13)”,* vaststelling welke, zoals duidelijk blijkt uit voormelde door hem zelf aangehaalde passage, steun vindt in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. In strijd met deze verklaringen, gaf verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud echter aan dat hij een week werd vastgehouden omdat hij niet gehoorzaamde aan de regels van Hamas met betrekking tot het verbod op het aanbieden van waterpijp (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 29 maart 2019, p. 4-5). Dit betreft een volledige andere versie van de feiten zodat verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij hieromtrent geen tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd. Ook de opmerking dat verzoeker niet alles heeft kunnen vertellen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en dat hij veel meer heeft verteld tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, kan geen verklaring bieden voor hoger aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen. De Raad herhaalt te dezen dat verzoekers verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geenszins een aanvulling betreffen op zijn eerdere verklaringen, zoals verzoeker lijkt te suggereren in het verzoekschrift, doch het gaat om een volledig andere versie van de feiten. Wat betreft verzoekers stelling dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet alles heeft kunnen vertellen omdat hij nog altijd bang was, merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt overwogen: *“In dit kader wil het CGVS aanstippen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat u angst heeft om alle redenen te geven om dewelke u Gaza verlaten heeft (CGVS p.13, 14). (...) Het CGVS heeft verschillende keren benadrukt dat u in alle vertrouwen alle redenen kan geven om dewelke u Gaza heeft verlaten en niet kan terugkeren teneinde een degelijke beoordeling te kunnen maken over uw nood aan internationale bescherming (CGVS p.13,14). Er kan van u verwacht worden, als persoon die om internationale bescherming vraagt, dat u dan ook in deze context een duidelijk zicht geeft op alle problemen waarop u uw verzoek om bescherming baseert.”* Tot slot is de stelling dat het dossier van verzoeker door de Raad werd teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal met als opdracht een grondiger onderzoek uit te voeren, onder andere omdat hij niet alles heeft kunnen vertellen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, foutief. De beslissing dd. 19 december 2018 die in hoofde van verzoeker werd genomen werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 215 224 van 16 januari 2019, niet om de reden die verzoeker opgeeft in het verzoekschrift maar wel omdat de Raad oordeelde dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang te Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus en dat de sedert 6 januari 2019 fundamenteel gewijzigde toestand betreffende de situatie aan de grensovergang samen gelezen met het sterk gewijzigde spanningsniveau tussen de agerende actoren in de regio een diepgaand

onderzoek vergen naar de correcte impact op het beoordelen van de internationale beschermingsstatus van Gazanen.

Tot slot voert verzoeker aan dat niets logisch is bij Hamas en dat Hamas als een soort maffia en dus zeer willekeurig functioneert. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uit het artikel *"Hamas violently suppresses Gaza economic protests"* van The Guardian van 21 maart 2019, waarin wordt bericht over de hardhandige onderdrukking door Hamas van de protesten die georganiseerd werden onder de slogan *"We want to live"* en waaruit blijkt dat Hamas zich schuldig heeft gemaakt aan arbitraire arrestaties en foltering. Hij brengt hiermee echter geen overtuigende argumenten of elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar terecht het volgende wordt overwogen: *"Bijkomend en bovendien heel belangrijk, heeft het CGVS bezwarende opmerkingen bij het door u neergelegde vonnis dat tegen u werd uitgesproken door de militaire rechtbank van Hamas. Zo is er de vaststelling dat er in dit document sprake is van een veroordeling tot tien jaar cel, op basis van uw communicatie met vijanden, dat u gevoelige vertrouwelijke informatie heeft overgedragen aan de vijanden (zie vonnis - administratief dossier). U geeft aan dat de veroordeling die u kreeg gebaseerd is op het feit dat u die tunnel ontdekte in uw restaurant in maart 2018 (CGVS 2 p.8). In dit opzicht en rekening houdend met de ernst van de feiten die u ten laste werden gelegd, vindt het CGVS het allerm minst aannemelijk dat u in Gaza slechts anderhalf uur à drie uur bij Hamas diende te blijven (CGVS 1 p. 12, CGVS 2 p.6). Deze wel zeer korte termijn van vasthouding staat in schril contrast met de door u neergelegde veroordeling van een gevangenisstraf van tien jaar. Uit een veroordeling van tien jaar gevangenisstraf, blijkt dat Hamas zeer zwaar tilde aan wat er zich had afgespeeld. In dit opzicht is het niet logisch dat u, toen u ondervraagd werd voor deze feiten, al na maximum twee uur werd vrijgelaten. Gezien de ernst die Hamas toekent aan dergelijke verdachtmakingen, wat blijkt uit de door u neergelegde veroordeling, kan er verwacht worden dat ze op een andere manier met u gehandeld zouden hebben.*

Bovendien vindt het CGVS het op zijn zachtst uitgedrukt opmerkelijk dat u tijdens uw aanmelding in Gaza zelf vat had op de situatie. U gevraagd hoe het daar was afgelopen, zegt u: "Ik heb alles ontkend. Ik heb niets verkeerd gedaan. Ze weten dat ik een bescheiden mens ben. Wat zouden ze doen met mij." (CGVS 2 p.6). U gevraagd of ze u toen hebben laten gaan, of hoe het CGVS dit moest begrijpen, zegt u "Ze zeiden, je mag gaan." (CGVS 2 p.6). Het hoeft niet te verwonderen dat het absoluut niet aannemelijk is, gezien de verdachtmakingen tegen u, dat u zonder meer, na twee uur en door uw eigen toedoen, mocht gaan. Het feit dat u later, voor datzelfde feit, tot tien jaar cel veroordeeld werd, staat hiermee dermate in contrast waardoor uw beweerde vrees in sterke mate ondermijnd wordt." Integendeel, de door verzoeker bijgebrachte informatie toont duidelijk aan dat Hamas het geweld niet schuwt en zich schuldig maakt aan arbitraire arrestaties en foltering. Gelet op deze informatie, gezien de ernst van de feiten die verzoeker ten laste werden gelegd en gelet op zijn latere (beweerde) veroordeling tot tien jaar cel, waaruit blijkt dat Hamas zwaar tilde aan wat er zich had afgespeeld, kan het de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins overtuigen dat verzoeker, toen hij door Hamas ondervraagd werd voor deze feiten, reeds na een paar uur zou zijn vrijgelaten en dat verzoeker deze vrijlating kon bewerkstelligen door eenvoudigweg alles te ontkennen. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees gearresteerd en/of vermoord te worden door Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag het geheel van de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan terecht geoordeeld wordt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas, te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker voert evenmin enig inhoudelijk verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien aldus geen van de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen met Hamas wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

7.3.2. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

7.3.3. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In zoverre hij in het verzoekschrift nog wijst op de algemene veiligheidssituatie in Gaza, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen volgt.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Beoordeling

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

8.2.1. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

8.2.1.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

8.2.1.2. De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliisch-Palestijnse conflict doch tevens

van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

8.2.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de

jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *"In casu blijkt dat u school heeft gelopen tot het zesde middelbaar en dat u vervolgens een professionele carrière van 20 jaar in de horeca heeft uitgebouwd in de Gazastrook (CGVS 1 p.5, 6). Zo geeft u aan dat u verschillende functies uitoefende in de horeca alvorens u van 2000 tot 2006 de functie van hoteldirecteur bekleedde. Hierna werd u zelfstandige en baatte u een restaurant uit, tot ongeveer aan uw vertrek op 6 juni 2018 (CGVS 1 p.5-6). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een ruime werkervaring en connecties, om in de Gazastrook opnieuw aan werk te geraken. Daarnaast geeft u aan dat u een jaar voor uw huwelijk in 2000 met de erfenis van uw vader de bouw van een appartement financierde dat op heden nog steeds in uw eigendom is (CGVS 1 p.3). Uit uw verklaringen blijkt dat dit appartement naar behoren is en uit verschillende wooneenheden bestaat (CGVS 1 p.6). U geeft voorts aan dat uw echtgenote en uw kinderen op heden in dat appartement verblijven en u verklaart dat u een maandelijks bedrag voor hen heeft geregeld om rond te komen (CGVS 1 p.5), wat tevens een fraai beeld schetst over uw financiële draagkracht. Uitdrukkelijk gevraagd of u in staat was om te voorzien in het onderhoud van uw gezin, antwoordde u « Meer dan uitstekend ». (CGVS 1, p.6) Verder blijkt dat u in het verleden reeds enkele keren de Gazastrook verliet omwille van verschillende doeleinden (vakantie, pelgrimage in functie van werk; CGVS1 p. 3), wat tevens toelaat te veronderstellen dat uw financiële situatie naar behoren is. In verband met de toegang tot water en elektriciteit, haalt u de algemene omstandigheden in de Gazastrook aan (CGVS 1 p.6). Evenwel geeft u aan dat jullie beschikten over een generator voor noodgevallen, u het tekort aan elektriciteit trachtte op te vangen door het gebruik van batterijen en led verlichting en dat jullie maandelijks het waterbedrijf betaalden om in drinkbaar water te voorzien (CGVS 1 p.6). Ook hieruit blijkt dat u de nodige middelen had om uzelf in uw levensonderhoud te voorzien. Uw verklaring dat u in staat was te voorzien in het onderhoud van uw gezin, behoeft verder geen betoog (CGVS 1 p.6). Volledigheidshalve blijkt uit uw verklaringen dat de situatie van uw familie behoorlijk is. Zo blijkt dat uw broers toegang hebben tot werk (CGVS 1 p.5) en dat ze tevens allen een appartement in eigendom hebben (CGVS 1 p.5). U verklaart immers ook "Als ik hen vergelijk met de mensen in Gaza,*

zeg ik dat het goed gaat met hen op financieel vlak.” (CGVS 1 p.5). Tot slot werd u gevraagd of er medische problemen zijn in uw gezin en/of uw familie u geeft aan van niet (CGVS 1 p. 5).” Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

8.2.1.4. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 25 maart 2019 en de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschikt over een paspoort, geldig tot 13 januari 2023. Hij is aldus in het bezit van de nodige documenten om toegang te krijgen tot de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te

plaatsen. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio. Het artikel *"Egypt police 'kill 40 militants' in raids after tourist bus blast"* van BBC News van 29 december 2018 maakt slechts melding van 'security raids' waarbij diverse "terroristen" gedood werden. Hoewel de aanwezigheid van terroristen of militanten in de regio inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst het door verzoeker aangehaalde artikel vooral op de capaciteit van de Egyptische veiligheidsdiensten om aanslagen te voorkomen. In het artikel *"Where is the Islamic State group still active around the world?"* van BBC News van 27 maart 2019 wordt melding gemaakt van het feit dat IS ook actief is in Egypte, een gegeven dat op zich niet wordt betwist, doch evenmin afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Het artikel *"Gaza: Hamas says Rafah crossing with Egypt to briefly reopen"* van Al Jazeera van 28 januari 2019 en het artikel *"Palestinian Authority removes staff from Gaza-Egypt crossing"* van BBC News van 7 januari 2019 hebben betrekking op de situatie aan de grensovergang te Rafah vlak na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit en zijn, zoals blijkt uit het voorgaande, achterhaald. Waar verzoeker nog verwijst naar het artikel *"Gaza violence: Crossings reopen after negotiated 'calm'"* van BBC News van 31 maart 2019, wijst de Raad erop dat voornoemd artikel geenszins betrekking heeft op de grensovergang te Rafah, doch melding maakt van de heropening van de grensovergangen te Erez en Kerem Shalom.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen

was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Cairo. Vanuit Cairo reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij te dezen nog verwijst naar arrest nr. 216 474 van 7 februari 2019, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in het betreffende dossier baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissing, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

8.2.2. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

8.2.2.1. Beoordeling

8.2.2.2. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

8.2.2.3. Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire” van 7 juni 2019, de COI Focus “Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019 en de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd

worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 "per vergissing" vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019

bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over

het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffer en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd dood geschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden dood geschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, dient te worden besloten dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer slecht is en het citeren uit het artikel *"Israel strikes Hamas targets in Gaza after rocket hits house"* van BBC News van 26 maart 2019, brengt verzoeker geen elementen bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

Zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

10. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend en de bestreden beslissing bevat bovendien geen verwijderingsmaatregel zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. X; RvS 28 april 2004, nr. X; RvS 5 maart 2004, nr. X; Beschikking RvS 24 september 2007, 1311).

11. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS